

BOY BOY

(Cảm tác ngày chú mèo mất tích)

Thích Đức Trí

Boy ơi! Con đang nằm ngủ mơ màng trong tấm chăn ấm trên bộ trường kỷ xinh đẹp, thầy xoa đầu trước khi đi xa một tuần lễ. Dừng chân tại thành phố Los Angeles, nghe tin con đi đâu không về lòng thầy đau buồn lắm con có biết không? Một ngày hai ngày rồi lại ba ngày con không trở về, thầy biết con đi xa và xa thầy rồi. Nếu con bị lạc và lang thang không nơi nương tựa, chịu cảnh đói lạnh mà chết, thầy sẽ đau lòng lắm. Hình ảnh con đến với ngôi chùa này rất đẹp, trải qua cuộc sống rất đẹp và ra đi cũng để lại bao kỷ niệm rất đẹp trong lòng thầy và mọi người. Con như thông điệp tình thương và lòng ân nghĩa của loài súc sinh, đó là niềm an ủi lớn trong lòng thầy. Hành trạng của con đủ trả lời cho mọi người hiểu sâu hơn là vì sao trong các nước vẫn minh người ta thương con mèo con chó và xem chúng như những thành viên trong gia đình của họ.

Thầy còn nhớ như in tuổi ấu thơ con đến với thầy. Một đêm mùa hè năm 2012, trong giấc ngủ thầy nghe tiếng chú mèo khóc nức nở như con thơ tìm mẹ. Sáng hôm sau, khi mặt trời lên, nỗi sợ hãi và cô đơn bắt đầu, tiếng con kêu phát ra từ bên căn nhà kho bên hông nhà. Thầy ra tìm thấy, ôi chú mèo con màu mun nhạt nhỏ bé xinh đẹp và ngây thơ. Từ đó thầy có thêm một người bạn thân mới, dễ thương vô cùng. Ngày ấy, con chỉ bằng trái bắp lớn mà thôi, chưa biết ăn uống nhiều, đầu tiên thầy tập cho con nếm mấ

muỗng sữa tươi và con đã thưởng thức một cách thích thú. Thầy đã đặt cho con cái tên Boy Boy-pháp danh là Minh Nhân, con hãy nhớ cái tên cao quý của mình nhé!

Điều ngạc nhiên và ấn tượng nhất, ôi buổi sơ giao chưa đầy mấy chục phút, giữa mọi người con theo chân thầy từng bước đi, thầy đi qua chánh điện con bỏ mọi người và chạy theo, thầy đi qua đài Quan Âm con cũng chạy theo. Khi đi vào tụng kinh trong tư thế xếp bằng, con bám theo nắm gọn gàng trên chân thầy ngủ mơ màng và bình yên. Buổi tối đầu tiên con vào nhà, thầy bắt đầu chốt cửa ngủ. Ngồi

bên cánh cửa phòng ngoài, con lại phát ra tiếng khóc nghe thốn thức từ đầu hôm đến hai giờ sáng. Thầy mở cửa ra xem, gặp thầy con nín khóc và bám vào đôi chân thầy không muốn rời. Ôi con mèo con mà cũng biết đòi người, thầy cho con vào phòng ngủ, con mừng cuống quýt và nằm yên trước ngực, hai chân trước nắm chặt vào cổ áo thầy, như sợ bị bỏ rơi. Đôi mắt con nhìn thầy chăm chú, như cầu xin, như muốn nói rằng: “Xin đừng bỏ rơi con, cho con được bên thầy!” Lần đầu tiên lòng thầy vô cùng xúc động khi thấy sự triu mến của con vật đối với mình. Nhìn thầy rất lâu, Boy Boy ngủ yên trên ngực thầy một giấc đến sáng. Thức dậy, Boy Boy cảm giác tự tin đi lại đó đây trong nhà, vui đùa với mấy con thỏ trong vườn, biết tìm về nhà ăn và đi ngủ.

Vài tháng sau, khi lông tơ trên mình vừa hết, Boy Boy lớn nhanh, mình dài, vai rộng, chân cao, bụng thon, đi đứng nhẹ nhàng rất phong lưu. Càng lớn, Boy càng đẹp trai hiện rõ phong cách một nam nhi con nhà quý tộc. Boy thích ăn đồ hộp, thích ngủ chỗ cao sạch sẽ, thích sống gần người. Hằng ngày, dù chơi khắp vườn, nghe kêu hai tiếng Boy Boy là con lật đật chạy về với gương mặt hớn hở, như một đứa trẻ ngoan ngoãn biết vâng lời cha mẹ. Có lúc đi ra khỏi nhà bị đóng cửa, con lại biết tìm cửa sổ phòng thầy và xin vào.

Dù ngày hay đêm, nghe tiếng Boy cào cửa sổ là thầy vui mừng và mở cửa đón con vào không một chút phiền toái. Ôi, hạnh phúc khi con vật nhỏ bé, biết tìm về nhà, biết nhớ chủ, mong nương tựa và mong con người che chở giữa cuộc đời vô thường này.

Boy ơi, thầy trò mình có nhiều kỷ niệm đẹp bên nhau con có nhớ không? Những đêm trăng thanh dạo bộ quanh vườn, Boy Boy đi theo thầy từng bước tung tăng, lòng Boy như chú bé hồn nhiên và thân thiện. Có những buổi chiều thầy ra chăm sóc cây hoa mới trồng, Boy Boy luôn bên cạnh đợi thầy làm từ cây này qua cây khác. Đôi mắt Boy chăm chú nhìn đôi tay của thầy,

lòng thầy cảm nhận được niềm vui từ ánh mắt của Boy. Trời tối, thầy ráng làm xong những cây cuối cùng, Boy cũng nằm bên cạnh, thỉnh thoảng kêu Meo Meo, như nhắc thầy dẫn con về nhà ăn tối. Mỗi ngày, Boy muốn vào phòng tìm thầy vài lần, có lúc bận việc sợ Boy vào quấy rầy thầy đóng cửa, Boy nằm ngủ đợi bên ngoài, ôi đáng thương biết bao!

Boy ơi! Mỗi lúc cô Uyên mua những hộp thức ăn ngon về, lòng con mừng rớt rít. Mỗi ngày hai bữa sáng và chiều con đều có mặt tại phòng ăn. Món nào không hợp khẩu vị, con biết nhảy đến thùng đồ ăn và thọc đầu tìm kiếm hộp khác. Con muốn báo cho mọi người biết con đang thích món ăn nào đó và muốn mọi người quan tâm. Món Pate là món con yêu thích, mọi người đều biết đến. Sự biểu hiện tính cách của con có mang vài đặc tính con người, đó là lý do tại sao mọi người đều cưng chiều con nhiều.

Boy ơi! Ba năm trôi qua, thầy cũng tạo cho con kết nhiều duyên với thế giới con người. Thế gian này vô thường, chúng ta gặp nhau trên cuộc đời là một thành quả hiếm có từ xa xưa. Thầy hay con rồi thì ai cũng có đến thì có đi, sự mất mát và chia ly nào mà không buồn khổ. Tâm tư con bấy lâu bên thầy và mọi người cũng đã kết nhiều duyên lành, những hạt giống thiện nghiệp và sự kết nối này sẽ gặp lại trong tương lai. Dù con được chuyển hóa với hình dạng nào trong vũ trụ này, thầy tin rằng con sẽ đến với thầy bằng tấm lòng biết ơn, nhớ thầy, nương tựa thầy như những tháng ngày con đã sống bên thầy. Boy ơi, kiếp sống đã qua của con bên thầy là nhân, ngày nào con đến tìm thầy là quả, thầy cho con nhiều niềm vui và điều kiện thăng hoa kiếp sống, hãy nhớ lời thầy nghe con, Boy Boy thân thương của thầy./.

